

DEN OCENSURERADE HISTORIEN OM
PUNKEN
PLEASE KILL ME

Den ocensurerade historien om punken

Please Kill Me!

Legs McNeil & Gillian McCain

Översättning: Dan Andersson

ORIGINALET'S TITEL: *Please Kill Me*

Copyright © 1996 by Legs McNeil and Gillian McCain
Published by arrangement with Grove/Atlantic, Inc., through Sane Töregård
Agency.

"He'll Have To Go" är skriven av Joe Allison och Audrey Allison
© 1959. Beachwood Music Corp.

OMSLAGSFOTOGRAFI: Iggy Pop och Debbie Harry i Toronto, Kanada 1977.
Fotograf Bob Gruen ©.

OMSLAG: Next Century Modern
INLAGA: Johan Ekelund
ÖVERSÄTTNING: Dan Andersson

TRYCK: WS Bookwell, Finland 2006

www.reverb.nu

Första svenska utgåvan 2006 © Reverb

ISBN 10: 91-975684-5-7

ISBN 13: 978-91-975684-5-6

Kapitel 6

Real Cool Time

STEVE HARRIS: Strax efter konflikten med Hudson's såg jag Iggy och Stooges på Pavilion i Queens. Det var hans första spelning i New York. Iggy petade sig i näsan medan han blickade ut över publiken. Någon kastade upp en ölburk på scenen. Iggy kastade tillbaka den. Någon kastade en flaska. Den gick sönder och Iggy rullade sig i glasskärvorna och skar sig själv rejält.

ALAN VEGA: Jag trodde först att han var en tjej när han kom ut på scenen med blond Brian Jones-lugg. Han hade på sig en sliten overall och töntiga loafers. Han såg helt vansinnig ut – han bara stirrade på publiken och ropade: 'Dra åt helvete! Dra åt helvete!'

Stooges började spela och innan jag visste ordet av hoppade Iggy ner från scenen och dök rakt ner i betonggolvet och skar sig blodig på en trasig gitarr.

Det var inte teater. Det var dramatik. Alice Cooper var teater. Han hade en massa rekvisita och kostymer. Men Iggy var ingen show. Det var på riktigt.

Efter 20 minuter var det slut. Någon kom på den geniala idén att sätta på en skiva med Bachs Brandenburgkonsert när de hade spelat klart. Publiken kastade ömsom flaskor, ömsom rosor på scenen. Det låter kanske inte som att det var något vidare men jag lovar och svär att det var underbart.

Den konserten förändrade mitt liv. Det var där jag insåg att det jag

höll på med bara var båg.

STEVE HARRIS: Vi var några stycken som åt lunch på kontoret och någon läste högt ur en konsertrecension. Skribenten beskrev konserten på ungefär samma sätt som jag hade gjort. 'Vem skulle vilja se något sådant?' sa någon vid bordet och alla svarade: 'Jag.'

Det var så Stooges byggde upp sitt rykte.

DANNY FIELDS: David Peel, Stooges och MC5 spelade på New York State Pavilion samma kväll. Det blev ett väldigt omtalat evenemang. Arrangören Howard Stein hävdade att hans fru fick missfall efter att ha sett Stooges den kvällen. Han ringde runt till de andra arrangörerna och sa: 'Kolla in Stooges och jag lovar att ni får missfall!'

ALAN VEGA: Allt vände 1969. Innan dess, så såg det ut som om världen var på väg att förändras, som om allt var på väg åt rätt håll. Men sedan blev det precis tvärtom. MC5 var ett av mina favoritband, men efter att jag hade upptäckt Stooges kunde jag inte ens titta på dem. De var ingenting i jämförelse och de visste om det. De gjorde sitt yttersta för att rocka järnet, men de visste mycket väl att de inte ens kom i närheten av Iggy.

STEVE HARRIS: Jag satt i ett möte med marknadsföringsavdelningen i samband med att Elektra släppte Stooges debutplatta, *The Stooges*, i augusti 1969. Det var folk från Denver, Philadelphia och andra ställen, folk som jag trodde var vår frontlinje gentemot gemene man. De lyssnade på Iggy och sa: 'Det här är inte Doors, Love, Judy Collins eller Tom Paxton. Vad fan är det? Det är ju bara en massa oljud!'

'Det här kan bli stort', sa jag. 'Det går att sälja. Det är rock'n'roll, förstår ni inte det?'

Det var svårt att sälja Iggy. Folk förstod inte grejen. Till och med folk på skivbolaget pratade skit bakom ryggen på mig: 'Det där är Steve, han som gillar Iggy. Har du hört på maken?'

Jag var Iggys främsta förespråkare på skivbolaget. Jag hade förstås Danny Fields på min sida men han sjöng ju Iggys lov överallt. Jag hade ganska mycket att säga till om på den tiden. Till exempel var det jag som hade hand om Judy Collins och Doors. Men jag stötte på ett enormt motstånd när jag försökte pusha för Iggy.

PLEASE KILL ME

SCOTT ASHETON: Iggy började göra konstiga saker på scen när vi spelade på Cincinnati Pop Festival. Det var där de tog den där berömda bilden när han går på publikens händer. Han tog med sig två burkar jordnöts-smör och ett kilo köttfärs upp på scenen. Han öppnade burkarna och smetade in sig med jordnötssmöret. Sedan lade han sig på köttfärsen och sprattlade runt i det innan han kastade ut det i publiken.

RON ASHETON: Dave Alexander gjorde bort sig och fick sparken under Goose Lake Pop Festival. Tanken på att spela inför så mycket människor gjorde honom så nervös att han drack en flaska Kessler, rökte en massa gräs och tog lite neråttjack för att lugna ner sig. När vi väl gick på scenen, så hade han glömt bort alla låtar.

Vi bara låtsades som ingenting och fortsatte att spela. Det gick faktiskt ganska bra trots allt, men Iggy var vansinnig efteråt. Så fort han fick syn på Dave sa han: 'Du är kickad.'

Dave drog direkt. Det kändes fel, men det var omöjligt att få Iggy att ändra sig.

SCOTT ASHETON: Dave ville nog egentligen flytta hem till sina föräldrar igen – han hängde i alla fall där hela tiden. Där hade han allt han ville ha: sin stereo, sina böcker och sin tv. Och de tog hand om honom. Det var så han ville ha det.

IGGY POP: När vi var i New York för att spela på Ungano's gick jag till Bill Harvey, som var administrativ chef på Elektra, och sa: 'Jag kan omöjligt göra fyra konserter i rad utan knark – och med knark menar jag tunga grejer. Det kommer att kosta en del men jag lovar, vi betalar tillbaka allt ...'

Jag lade fram det som ett affärsförslag. Han bara tittade på mig som om han inte kunde tro sina öron.

Men för mig kändes det bara som en formsak och fullt logiskt. 'Det är väl inget fel med det?'

LEE CHILDERS: Konserten på Ungano's var en av de bästa rockshower jag någonsin sett. Det var mäktigt och farligt. Det var inte så länge sedan kärlekslåtar med Beatles och Dave Clark Five var det tuffaste som fanns. Minnet av det bleknade när jag såg Iggy sjunga "I Wanna

Be Your Dog” iklädd hundhalsband.

Den otroligt vackra fotografen Dustin Pittman satt vid sidan av scenen och plåtade, när Iggy satte sig grensle över honom. Han utstrålade sex och det var skandalöst och det kändes förbjudet. Och för mig är det just det som rock’n’roll egentligen handlar om – det förbjudna.

RON ASHETON: Varje gång vi spelade i New York så var det kille som dök upp på helt eget bevåg och gav oss en liten flaska fylld med kokain. Vi satt backstage med Miles Davis och väntade på att han skulle komma. När han till sist dök upp och slängde fram ett rejält lass, så hade vi redan sugrören redo. Du kan ju själv föreställa dig hur osannolikt det var att snorta kokain tillsammans med Miles Davis.

Vi sög i oss hela högen. Senare sa Miles Davis någonting i stil med: ’Stooges har något eget – de har rätta känslan.’ Det var fantastiskt, jag och Miles Davis, sida vid sida.

SCOTT KEMPER: Stooges konsert på Ungano’s skrämde livet ur mig. Jag visste att jag skulle få se ett fantastiskt band och var beredd på det mesta. Men det var tio gånger värre än jag hade kunnat föreställa mig.

Jag var verkligen skraj på riktigt. Men samtidigt var jag upprymd och uppslukad av musiken och den makalösa lilla seniga killen, Iggy, som var hårdare än alla hårdingar jag stött på i mina hemkvarter.

Om du får en smäll på käften så går det över efter ett tag. Men jag lämnade den konserten med mentala sår som aldrig kommer att läka. Och det var Iggys fel. Redan efter 20 sekunder så visste jag att jag aldrig skulle kunna bli densamma igen – och det har jag aldrig blivit.

Jag gick tillbaka nästa kväll. De spelade exakt samma låtar. Ändå var allt helt annorlunda. Det jag såg på scenen nu, hade ingenting att göra med konserten kvällen innan, det hade ingenting att göra med vad de gjorde i replokalen eller under sitt soundcheck – det här var ett monster som föddes inför våra ögon ...

Det var samma sak varje gång jag såg dem. Det var som om det inte fanns någon gårdag, som om de aldrig hade spelat låtarna tidigare och som om de aldrig skulle spela dem igen. Iggy gav alltid allt. Han slog sig blodig varje konsert. Jag överdriver inte när jag säger att blodet sprutade varje kväll.

hårt. Mina damer och herrar, på första raden ikväll har vi en snubbe som verkligen vet hur man vänder upp och ner på Amerika. En applåd för honom!’

Vi följde Hitlers exempel. Vi satsade på den lägsta gemensamma nämnaren.

För vår del var det en ren nödvändighet. I början påminde vår publik om de allra första kristna: det var en enda röra av outsiders. Det var de fulaste brudarna och de dummaste killarna, det var folk med hudsjukdomar, konstiga sexuella böjelser, de var överviktiga, arbetslösa, ja, det var precis alla som inte passade in.

DANNY FIELDS: Folk påstår att jag ville få till stånd ett generationsskifte. Att jag lanserade Iggy som en ny Jim Morrison. Men det var inte alls min avsikt. Jag såg inga likheter mellan Iggy Pop och Jim Morrison. Iggy var farlig på riktigt.

Iggy kunde lyfta en tvåhundra kilo tung bänk och hålla den över de främre raderna av publiken, som om han tänkte släppa den på dem. Han svingade den mot dem med sådan kraft, att det såg ut som om han inte skulle kunna hejda den, som om de skulle bli krossade under den, men precis innan han skulle släppa taget, så hejdar han sig plötsligt. Som om han vore Nadja Comaneci. Sådant gjorde aldrig Jim Morrison.

Efter hand som jag lärde känna Iggy så förstod jag att han alltid hade kontroll över situationen och att ingen skulle bli skadad. Men man kunde aldrig vara riktigt säker.

PLEASE KILL ME

Det blev min måttstock för rock'n'roll. Det spelar ingen roll om det handlar om skrivande eller musik. Det måste finnas blod på sidan, eller på strängarna. Allt annat är bara båg och slöseri med tid.

ALAN VEGA: Iggy stod på scenen i en trasig overall, med hål så stora att man såg kuken hänga ut ur den röda bikiniunderdelen han hade på sig. Han gick fram till micken för att sjunga, men spydde ner sig istället. Han sprang genom publiken och hoppade på Johnny Winter, som satt bredvid Miles Davis. Johnny Winter hatade Stooges men Miles Davis älskade dem. Det var en av de bästa konserter jag sett i hela mitt liv.

JIM CARROLL: Det var Patti Smith som släpade med mig på min första Stoogeskonsert. Iggy slet av sig skjortan, fäste blicken på Patti och mig och slängde sig ut i publiken. 'Jag tror att han tar sikte på oss', sa Patti.

'Knuffar han mig så får han en rak höger', sa jag. Jag undrade vad det var för jävla dynga. Skulle det föreställa en performance eller vadå? Ha ha ha. Men Patti gillade sådant där. Hon gick igång på rå energi i alla dess former.

STEVE HARRIS: Iggy halade fram kuken, ställde sig intill en högtalare och lade kuken på den. Högtalaren vibrerade så att kuken studsade runt på den. Han var rejält välutrustad.

LEEE CHILDERS: Iggys framträdande gick långt utöver det rent sexuella. Warhols superstjärna Geri Miller satt på en stol, på vad som kanske med lite god vilja skulle kunna kallas för första raden på främre parkett. Iggy gick fram till henne, tog ett stadigt tag i hennes huvud och släpade henne över golvet med fällstolen släpande efter. Det hade ingenting med sex att göra. Det var bara brutalt. Ingen visste vad de skulle tro.

Det var Iggy som visade mig vad rock'n'roll handlade om.

IGGY POP: Jag var inte klok som spelade fyra dagar i sträck. Efter det fattade jag vad publiken krävde av mig. Och jag välkomnade all hjälp jag kunde få av dem.

Det hade inte spelat någon roll om det så var Charles Manson som satt längst fram, jag hade ändå bara sagt: 'Skönt att se dig, Charlie. Kör